

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Illvstrissimi Viri Petri De Marca Archiepiscopi Parisiensis Dissertationvm De Concordia Sacerdotii Et Imperii, Sev De Libertatibvs Ecclesiæ Gallicanæ, Libri Octo

Marca, Pierre de

Parisiis, 1669

XI. Ea prudentia aliquando porrigebatur ad controversias fidei. Probatur auctoritate Ioannis Vecci Patriarchæ CP. tum etiam ex Athanasio, Gregorio Nazianzeno, Maximo, & Basilio. Egregia regula, quoad ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-15591

... οὐκ ἔστιν ἀπολύτως... ἡ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ... ἡ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ...

scopi olim fato functi sententias, è quibus virus suum Nestorius hauserat, impietatem quidem hæreticam damnavit synodus, eoque qui similia saperent; sed à nomine Theodori damnando temperavit οἰκονομίας, ne plerique viri ejus auctoritate moti, in alia omnia abriperentur, & ab Ecclesia potius quàm à Theodoriani nominis communione recederent. His verò condemnatis, inquit, qui sic sapiunt, nullam viri (Theodori) memoriam fecit (synodus) dispensativè, nec ipsum nominatim anathemati subiecit propter dispensationem, ne quidam ad existimationem viri respicientes, sese ipsos ab Ecclesiis separarent. Dispensatio verò in his optima res est & sapiens. Si enim adhuc in vivis esset, & Nestory blasphemiarum fautor, aut suffragari vellet iis quæ scriptis ipse, anathema etiam in propria persona subisset. Vnde colligit Cyrillus cavendum esse, ne si Principes, aliorum Orientalium qui Constantinopolim acceperant libellis interpellati, edicto suo Theodori memoriam damnatum eant, tumultus inde occasio nascatur in Oriente: cujus periculum imminere scripserat Ioannes Antiochenus, plurimisque Theodori memoriam proferri nullo modo passuros. Quæ fervidis illis assertoribus fidei Cyrillus denunciari cupit, ut à dissensionibus excitandis specie pietatis tandem abstineant. Potest enim etiam iis qui hæc petierunt dispensatio rei enarrari; ut quiescere malint, quàm Ecclesiis scandali occasionem præbere.

... οὐκ οὐκ οὐκ... ἡ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ...

Hanc οἰκονομίας rationem ad ipsius quoque dogmatis professionem trahebat Gregorius Nazianzenus. Etenim eos qui palam & apertè Spiritus sancti divinitatem contra Macedonianos profitebantur, si cum æquis hominibus & bene sentientibus agerent, generosos esse ait, si autem cum infirmis, qui hujus veritatis nondum sunt capaces, sermonem habeant, non esse οἰκονομικούς, id est providos dispensatores docet: εἰ μὴ ὁ γνῶμοσιν, ὁ δὲ λόγος, εἰ δὲ ταπεινοῖς, οὐκ οἰκονομικοί. Quod ante damnationem hujus hæreseos à Synodo Constantinopolitana decretam à sapientissimo viro scriptum fuit: quemadmodum etiam quod in eandem sententiam in eodem argumento scripsit alibi: βελτίον ὅν οἰκονομῆσαι τὴν ἀλήθειαν, μὴ τὸν εἰσεῖσθαι ἡμῶν; ὡς περὶ νέφει πῦρ τὸ χεῖρῶν, ἢ καταλυτῆρας τὸ φατέρω τοῦ χερύματος. Prestat enim veritatem dispensatione quadam conservari, ut nubi sic temporè nobis tantisper cedentibus, quàm eam apertè predicando irritam facere. Similis tamen dispensatio feliciter non cessit Honorio Pontifici, in causa Monothelitarum; licet hodie in quaestione de Auxiliis gratiæ prudentissimè à summis Ponti-

Cirr. Naz. hom. 144.

Idem, ep. xx.

P. de Balazium de vita Marci, f. 63. v. m.

fibus in usum inducta fuerit. X. Sed quàm Cyrillus dispensationis æquitatem ceteris commendabat, suscipere renuit in causa Ioannis Chrysoctomi, qui pulsus erat episcopatus dignitate à Theophilo Alexandrino, & à synodo habita in suburbio Constantinopoleos. Hanc dejectionem repudiavit Occidentalis Ecclesia; & quia mortui nomen in diptycha Ecclesie non restituebant Orientales, suam illis communionem denegavit. Tandem Atticus Episcopus Constantinopolitanus seditione populi coactus est, de sententia Imperatoris, Ioannis nomen inter ceteros Episcopos vita functos recitare. Quod factum suum Cyrillo probare conatur, eò scilicet quòd totius orbis pacem hæc dispensatio restituere, justitiæ utilitatem præponendo. Et cogitationibus nostris, inquit, ad populi concordiam inclinati, canonibus quidem patrum detrimentum nullum afferimus; exacte autem verborum observationi, universi orbis pacem præferimus. Non ignoro quidem & B. Paulum, cum ecclesiasticas ederet constitutiones, sapienter occasionibus provida dispensatione usum esse. Cyrillus rescripsit commoto animo copiosam satis epistolam, qua inter cetera docet, dispensationem tunc esse laudandam, cum rebus quæ utiles sunt & commoda: detrimentum non affert. Paulum omnibus omnia factum, non ut partem perderet, & ceteros lucrificeret, sed ut omnes lucraretur. Equidem regula Cyrilli optima est, cum ex Augustino habeamus charitatem non esse lædendam dispensationibus, sed potius fovendam. Ceterum in regulæ usu errabat; præcipuè cum nullam rationem haberet communionis Occidentalium, quæ hoc pacto redintegrabatur. De iis enim loquitur his verbis, quæ non satis accurate versafunt: Ne igitur contra te ipsum, inquit ille ad Atticum, celebres eos qui adversandi studio dissidium fecerunt, neque unquam justum iudicium de illo (id est, Ioanne) latum susceperunt. De Romanis & Occidentalibus loquitur, ut antea dixi; quorum pacem deinde promeruit, adnitentibus maximè Africanis. De hac enim contentione intelligenda sunt Concilij Carthaginensis verba: Placuit etiam ut de dissensione Romane atque Alexandrine Ecclesie ad sanctum Papam Innocentium scribatur, quò utraque Ecclesia intra se pacem, quam præcepit Dominus, teneat. Eandem namque tollendi dissidij & restituendæ pacis temporibus Cyrilli Alexandrini curam gessit, quam testata fuerat Africana Ecclesia superiori canone, in gratiam Theophili ejus decessoris. XI. Porro quod exemplo Gregorij Nazianzeni

Atticus Ep. ad Cyrillum...

... οὐκ οὐκ οὐκ... ἡ δὲ οὐκ οὐκ οὐκ...

Idem Concil. Carth.

Concil. 101.

Nazianzeni prudentiam istam aliquando porrigi ad controversias fidei, veluti per transennam diximus, hujusque οικονομίας usum male cessisse Honorio in causa Monothelitarum, nunc uberiori fermone ob materiei difficultatem atque dignitatem nobis explicandum est. Ac primum quidem praescribendi sunt fines intra quos isthac prudentia coërceri debeat juxta veterum regulam, ne praetextu dispensationis, vera fides labefactetur. Deinde agemus de Honorij facto, docebimusque qua in re peccaverit utendo hac οικονομία in causa fidei, quæve fuerit canonica ejus damnationis in Synodo sexta decretæ causa, cum revera hæresim Monothelitarum professus non fuerit.

Ac de primo capite nihil potest dici accuratius, quam quod Ioannes Veccus Patriarcha CP. in Oratione de Unione Ecclesiarum adnotavit ex Athanasio, Basilio, Gregorio Nazianzeno, & Maximo, *que ex vocibus nascuntur differentias negligendas, dummodo secundum sententiam uno consensu fratres concordant; τὰς ἐν λέξει παρεχόμεναι διαφορὰς, ὅπως εἰς τὴν πλὴν ἐπὶ τῇ ἐνοίᾳ ὁμοφροσύνην συμβάλλουσιν τὰς ἀδελφούς.*

Primum istius prudentiæ exemplum petitur ex B. Athanasij facto: qui, dissidentibus inter se orthodoxis super trium hypostaseon professione, istis eas rejicientibus, cum verba illa non reperirentur in scripturis sacris, proindeque suspecta videri possent, aliis verò illas amplectentibus, hortatus est contententes ut in Nicænæ fidei confessione constanter perseverarent. Deinde ex quibusdam dissidentium partium sententia, postquam comperit eos qui unam hypostasim profitebantur, naturam & substantiam deitatis unâ intelligere, qui verò tres hypostases admittebant, non Arrianorum more diversæ substantiæ personas docerent, aut ut ceteri hæretici sub istis vocibus tria principia aut tres deos constituerent, sed quò his verbis patefacerent se in Trinitatem ita credere ut in Dei unius natura Pater, Filius, & Spiritus sanctus verè subsisterent. Quare cum alienos esse ab hæresi utrosque comperisset, liberam illis unius hypostaseos vel trium hypostaseon profitendarum facultatem concedi debere censuit, rejectis illis qui fanam interpretationem verbis illis non adhibebant. συμβαλλόμετε τοῖς ὀρθοῦς ἐρμηνεύσειν ἵνα ἴσμεν ὅτι οὐκ ἐστὶν ἄλλοις ἀνακρίνειν, μηδὲ λογαριάζειν ἐπὶ ἑδὼν χρήσιμον, μήτε τῶν τοιαύτων λέξεσι διαμαρτυροῦναι, ἀλλὰ τῶν φρονήματι ἡ ἀσθενείας συμφωνεῖν. in Tomo ad Antiochenos. Eos verò qui spreta omni interpretatione de voculis rixari pergunt, vocat φθορῆνας τῆς εἰρήνης, ἢ ἀγαπῶν τῶν ἁσίσματων.

Profert Veccus statim testimonium Gregorij Nazianzeni, qui summis laudibus effert hanc Athanasij prudentiam. Εὐχὴ δέξει, inquit Veccus de Gregorio, τὸ ἔργον ἢ οικονομίας. Sanè ipse Gregorius huic voci, in hoc facto, originem dedisse videtur. Quippe de Athanasio ait, eum hanc concordiæ rationem inivisse, ut μέγαν τῆς ψυχῆς οἰκονομῶν.

Ipse quoque Gregorius cum illis de voce Dei pugnandum non esse scripsit qui, ob inscitiam, eam non tribuebant Spiritui sancto, dummodo vim & potentiam divinitatis illi tribuerent: δὲτε τίτω δυνάμει ἢ θεότητι, ἢ δῶσομεν ἡμεῖς ἢ φωνῆς συγχέουσιν. Idem Gregorius laudat Basilij in eadem quaestione prudentiam: ἀρροσπαίνει ἢ οικονομίας ἀπὸρρητον, inquit Veccus. Basilijus itaque Spiritus sancti divinitatem sic asserbat, ut deitatis voce non uteretur, τίτω κελῶν φωνῶν ὑπερεπίθετο; gratiæ tamen loco à propugnatoribus veræ fidei petens, τῇ οικονομίᾳ μὴ διαχερίνειν, ne dum unam voculam mordicus retinere conarentur, propter inexplabilem cupiditatem omnia perderent; convulsa nimirum turbulento tempore ac destructa pietate. Αὐτοῖς μὲν ἢ ἑδωκίαν ἢ ζήμιαν ὑσαλλαθόμενον μικρὸν τῆς λέξεως, ἢ φωνῆς ἄλλαις τοῖσιν διδασκαλοῦσιν: Ἰψὸς enim nihil ex eo incommodi ac detrimenti accepturos, si vocabula paululum immutarentur, modò aliis verbis eadem docerentur.

Maximus ad Pyrrhum Presbyterum ait, sæpenumero patres voces concedere, sed retinere sententias, quòd non in syllabis, sed sententiis & rebus, salutis nostræ mysterium existit. illud enim faciebant, pacis curam gerentes, hoc, animos veritate confirmantes. Ὅτι μὴ ἐν συλλαβαῖς, ἀλλὰ νοήμασιν ἔστιν ἀνάγκη τὸ ἢ σωτηρίας ἡμῶν ὑσαρξῆσαι μυστήριον. Τὸ μὲν ἢ ἐπιπέσειν εἰρήνης φρονιζόντες, τὸ ἢ ψυχῆς ἀληθείας φρονιζόντες.

Basilijus Ecclesiæ temporibus suis labefactatæ statum redintegrari non posse scribit circa motam de divinitate Spiritus sancti controversiam, nisi συμπαιθεῖα πρὸς τὰς ἀσθενούντας: quam in eo constituit, ut illi ad communionem admittantur qui fidem Nicææ sancitam recipiunt, & Spiritum sanctum creaturam esse negant, licèt Dei verbum apertè non usurpent. Retenta enim communione, futurum frequenti collatione, & minimè contentiosa disceptatione, ut si quid etiam est quo ad amplioem evidentiam addito opus sit, id Dominum præstiturum.

Egregiam in univèrsam regulam præscribit Gregorius Nazianzenus in oratione de Pace: *Nec segniorem quæquam esse debere quam par sit, nec ferventiorē; ita ut vel ob*

Gregor. Nazianz. Orat. 1. de Pace.

Andreas Ep. ad Synellum & Th. q. 1. de hæresi Monothelitarum.

Andreas Ep. ad Synellum & Th. q. 1. de hæresi Monothelitarum. I. de hæresi Monothelitarum. I. de hæresi Monothelitarum.

Item Collis in præfatione ad hæresim Monothelitarum.

Collis ad hæresim Monothelitarum.

levitatem ad omnes se aggreget, vel ob temeritatem & insolentiam ab omnibus se removeat. aequè enim & iners segnitias est, & mobilitas atque inconstantia à societate & communione aliena. Verùm ubi aperte se prodit impietas; tum verò nobis faciendum esse ut adversus ignem & ferrum & tempora & Principes ac denique prius adversus omnia cominus feramur, quam ut mali fermenti participes efficiamur, ac male affectis assentiamur. nec quicquam perinde metuendum est quam ne quid magis quam Deum metnamus, ac propterea fidei & veritatis, cum veritati serviamus, doctrinam perfide deseramus. At cum suspicio sola animum nostrum male habet, timorque nullis certis argumentis innixus; tum verò lenitatem potius quam celeritatem, & indulgentem demissionem potius quam arrogantiam & contumaciam adhibere convenit; multoque melius & conducibilis est ut in communi corpore manentes mutuo nos ipsos, tanquam alij aliorum membra, corrigamus atque corrigamur, quam ut prejudicio per secessionem factò, & auctoritate per separationem amissa, ex edicto posita, velut tyranni ac non fratres, correctionem imperemus. *Βελτίον τοῦ ἄλλου, ἢ μακροθυμία, ἔστι αὐθιγείας ἢ συγκατάθεσις. Ἐπολλῶν χρείστων ἢ λισιτελέστων, ἐν τῷ κινήσῳ σάματι ῥθόντες, καὶ ἀρπίζον ἀλλήλους ὡς ἀλλήλων μέλη, καὶ καὶ ἀρπίζονται, ἢ παροικεῖσθαι δια τὸ ὑποπόσειας, ἔτι τὸ ἀξιοπίστον, τῷ χωρισμῷ λύσεισθαι, ἔπειτα ἐξ ἑπιβλήματι, ὡς ἄν τρεῖς νοῦς, ἀλλ' οὐκ ἀδελφοῦς, νομοθετεῖν τῷ διόρθωσιν.*

Addendus locus alter Gregorij, ex oratione III. de Pace: *Quaedam ne querenda quidem omnino sunt, quedam mediocriter, quedam contentiosis hominibus concedenda & relinquenda, quoque tandem modo se habeant, utpote nullum doctrinæ nostræ detrimentum asserentia; quedam fidei soli donanda, quedam etiam rationationibus &c.*

STEPHANI BALVZII

ADMONITIO

De editione §. XI.

CVM in §. IX. hujus capituli illustrissimus Archiepiscopus adnotaverit solitos olim Episcopos remittere aliquid ex summo jure, etiam in controversiis de fide, sed dispensationem illam male cessisse Honorio Pontifici Romano in causa Monothelitarum, visum est heic edere fragmentum uberioris scriptiois quam meditabatur ut explicaret morem veterum in tolerandis quibusdam vocibus in controversiis fidei, ne dissidium aut schisma in Ecclesiam inveheretur ex nimia severitate. Sanè fragmentum illud magni momenti est; & auro contra æstimandum, præsertim cdm ejus ope viris eruditis aperiat via ad investigandum quomodo se gesse-

rint veteris Ecclesie Pontifices in contentionibus de fide quæ recenter emergunt. Illud dolendum, quòd miræ eruditionis viro non licuit absolvere susceptum opus. Nam si diutius in vita fuisset, fragmentum illud, quod ab initio destinatum erat ut adderetur in his Dissertationibus, fortassis transcripsisset in epistola quam scribere destinaverat ad Cl. V. Philippum Labbeum; de qua dictum est in libro de vita ejus. Sed tu, Lector, has sacrosanctas reliquias venerare; & meæ quoque diligentie aliquam gratiam habeto, qui, ne perirent, effeci.

Paucis te præterea velim, mi Lector. Observatum est ab illustrissimo viro canonum severitatem interdum inflexam, & à regulis discessum, pacis causâ, in quam rem attulit præclara veterum testimonia. Quibus addere visum est insignem locum ex epistola Symmachi Papæ ad Avitum Viennensem, quæ nuper edita est à clariss. viro Domno Luca Dacherio, monacho Benedictino, in quinto tomo Spicilegij. Rescripsit Symmachus ad Aonium Episcopum Arelatensem de controversia quæ erat inter Episcopos provinciarum Viennensis & Arelatenfis, circa ordinationes Episcoporum vicinarum civitatum, servandam esse antiquitatem, nec habendam rationem novæ constitutionis ab Anastasio Papa editæ, quæ provinciam confundebat. Agrè tulit Avitus hanc injuriam fedi suæ, ut putabat, illatam. Ergo ad Symmachum scribens, expostulat cum eo, quòd violatam ab Anastasio Ecclesie consuetudinem dixerit, & præter prædecessorum ejus statuta, in confusione provincie. Rescribit Symmachus, gavisurum se, si ab Avito probatum fuerit nihil ab Anastasio contra canones actum, sed tantum præter regulam, temperato videlicet jure. *Quia quod sit præter regulam, inquit, modo sit ex justa causa, non infringit regulam, quam sola pervicacia & antiquitatis contemptus ledit.* Nam quamvis à patribus statuta, diligenti observatione, & observanti diligentia sint custodienda; nihilominus propter aliquod bonum de rigore legis aliquid relaxatur; quod & ipsa lex cavisset, se prævidisset. Et sepe crudele esset insistere legi, cum observantia ejus esse præjudicabilis Ecclesia videtur. Alterum dispensationis & condescendens, ut vocat, exemplum nobis suppeditat Innocentius II. in epistola ad Hugonem Archiepiscopum Rothomagensis, quæ edita est in tomo secundo Spicilegij. Archiepiscopus ille fidei & obedientie professionem in Ducatu Normannie exigebat ab Abbatibus, contra vetustam consuetudinem. Quod adeo agrè ferebat Henricus II. Rex Angliæ & Dux Normannie, ut vel ob hoc ipsum ad Innocentium scribens, minitatus aperte sit divortium ab apostolica sede, nisi Archiepiscopi illius præsumptio reprimeretur. Nitebatur ille vetustis canonibus, qui volunt Abbates esse in potestate Episcoporum, & Decreto Concilij Remensis paulò antè celebrati. Dandum tamen aliquid tempori censuit Innocentius, ad Hugonem scribens. *Quod profecto quamvis justum fuerit, inquit, & à nobis in Concilio Remensi mandatum, pro ejus caritate à rigore justitia aliquando condescendere debemus, & pro tempore, ipsius voluntati assensum præbere.* Sed prætermittendus non est insignis locus ex epistola Hildeberti Cenomanensis Episcopi, quæ edita est in tomo quarto ejusdem Spicilegij pag. 250. & à nobis emendata ad fidem vetusti codicis. *Multa ex loco, multa ex tempore, multa ex personis differentiùs sunt. Rector Ecclesie nonnunquam aut dissimulabit aut faciet quæ accusat, Cum videris malum*

Vide Martini
Dissertationem de
epistola Symmachi
Pag. 4. n. 24.

schismatis imminere, canonum scita mutabit. Debet cessare censura, cum dissolvitur unitas, caritas leditur, pax vacillat. Hæc admonere, alicujus, opinor, momenti erat.

CAPVT XIV.

Synopsis.

I. Summus Pontifex canones temperavit in Oriente. Damasus remisit vitium ordinationis Flaviani Antiocheni, precibus Ioannis Chrysostomi & Theophili Alexandrini. Anatolius ordinatus à Synodo Ephesina secunda, que nulla erat, assensu Leonis I. episcopatum retinuit. Idem accidit Maximo Antiocheno contra canones ordinato, cui vitium illud Leo indulgit, pacis studio. Simile vitium Stephani dissimulavit Simplicius Papa, in gratiam Zenonis Imperatoris.

II. Frequentiora dispensationum pontificiarum exempla in Occidente. Leo in Africa tolerat laicorum ordinationes, sed bigamorum damnat. Hilarius veniam concessit Episcopis Hispanis, ordinatis absque Metropolitanis consensu contra canones Nicenos.

III. Aliquando necessitate cogente non personis singulis, sed omnibus, conceditur remissio Canonum; ut statutum est à Gelasio in ordinationum intervallis.

IV. Aliquando etiam damnatis Episcopis restitutio indulgetur à Summis Pontificibus, ex clementia, de synodorum consensu. Quod probatur exemplis. Causæ Athanasij, Chrysostomi, & Flaviani, pertinent ad iura appellationum, non ad restitutionem ex benignitate indultam. In quo notatur Ivo.

V. Ex dictis patet veniam infringendi canonis olim concessam non fuisse, sed tantum infracti. Quod obtinebat tempore Zacharia; qui negat facultatem datam à decessore suo ducenda vidua avunculi, quia hoc est contra canones. Ea ratione petitionem Bonifacij de eligendo successore rejicit.

VI. Frequentior esse cepit dispensationum usus undecimo seculo: sed nondum concedebantur, nisi utilitatis praxerent. Recte dividit Ivo preceptiones; quarum alia sunt immobiles, è jure divino: alia mobiles, è jure canonico. in his, si detur compensatio boni publici, potest indulgeri dispensatio. Discussa præfatio Ivonis in alijs capitulis. Regula Ivonis, non reprehendendos: Prelatos qui aliqua tolerant non adversa fidei aut bonis moribus.

VII. Origo dispensationum que dantur in antecessum, ex contumacia fidelium petenda, qui canonibus parere volebant, ex Anselmo.

VIII. Regula Goffridi in his dispensationibus, ut non fiant studio lucri, sed pietate subveniendi infirmis. Dispensationes sine causa, reprobata.

IX. Ob necessitatem, vel communem utilitatem, hæc dispensationes concedi debent. Alioquin sunt dispensationes, ex Bernardo.

X. Gratianus sequitur eandem sententiam. Iure Decretalium, privatorum habita est ratio major quam olim; quibus dispensationes dantur, si juventur aliquo merito, quod usui Ecclesie esse possit.

I. QVANTA esset Romanæ sedis auctoritas in temperanda canonum executione, ex Innocentio & Concilio Africano demonstratum est capite su-

periori. Sed quia suspicari posset aliquis, eo jure usum fuisse Summum Pontificem in Occidentis Ecclesiis tantum, quæ illius sollicitudini, nullo Patriarcha intermedio, parebant, docendum est aliquot exemplis hanc ejus auctoritatem ad Orientis quoque Ecclesias porrectam fuisse. Notissima est occasio dissidij quo per aliquot annos concussa est Ecclesia Antiochena, ob Flaviani ordinationem, quem Paulino superpositum fuisse, potius quam Meletio successisse, neglecta fide jurejurando data, conquirebantur Occidentales & Ægyptij, adeoque ab ejus communione abstinebant; quamvis superstes fuisset Paulino & Evagrius Antiochenis Episcopis, & non tam potior quam solus sedem illam obtineret. Attamen studio Ioannis Chrysostomi, postquam Theophilo Alexandrino benigniore Flavianus ulus fuisset, utriusque opera, Occidentalium communioni restitutus est, legatione ad Episcopum Romanum missa. Expendenda sunt autem verba Socratis, qui Theophilum à Pontifice Romano contendisse docet ut propter populi misericordiam, vitium ordinationis Flaviani dissimularet, quod perinde est ac si dixisset, ob bonum unitatis veniam dandam vitiosæ ordinationi; quam non à synodo Occidentalium, sed à Damaso Chrysostomus & Theophilus petiverunt, ut hinc quoque pateat apicem auctoritatis in sola Romana sede, quoad dispensationes, tunc temporis viguisse.

Socrates l. 1. c. 17. Θεοφιλοῦ τῆς οὐσίας πατρῴσης Οὐροῦ, ἀπὸ τῆς ἁγίας Πνευματικῆς ἐκείνου ἐπιμύθησε τὸν ἀναγιγνωσκόμενον ἀποστόλου Παύλου ἐπιτομήν, ἵνα μὴ ἀποδοῦναι τὴν ἐκείνου ἐπιτομήν, ἀλλὰ ἀποδοῦναι τὴν ἐκείνου ἐπιτομήν, ἵνα μὴ ἀποδοῦναι τὴν ἐκείνου ἐπιτομήν, ἀλλὰ ἀποδοῦναι τὴν ἐκείνου ἐπιτομήν.

Damnato per vim & tumultum Flaviano Constantinopolitano Episcopo in Synodo Ephesina secunda à Dioscoro Alexandrino, Anatolius, qui pro negotiis Ecclesiæ Alexandrinæ Dioscori responsalem egerat Constantinopoli, urbis regis Episcopus ordinatus est. Hæc ordinatio celebrata in illo Ephesino latrocinio, cujus acta rescissa sunt, constare non poterat, si summo jure actum fuisset. Quare Anatolij communionem, utpotè vitiosè ordinati, Leo I. suscipere recusabat, donec Marciani Principis interventione canonum censuram mollivit, rectæ fidei subscribente Anatolio, cui Constantinopolitanam sedem suo consensu Papa firmavit. Nos enim, inquit Leo in epistola ad Marcianum Augustum, vestre fidei & interventionis habentes intuitum, cum secundum sue consecrationis auctores ejus initia titubarent, benigniores circa ipsum quam justiores esse volumus, quò perturbations omnes, que operante diabolo fuerant excitate, adhibitis remedijs leniremus. Mox: Satis sit predicto quòd vestre pietatis auxilio, & mei favoris assensu, episcopatum

vide lib. 5. cap. 16. §. 4.

